

933(474.3)722.8

ASTONPADSMITAIS NOVEMBRIS

KATALOGS

Nr. 1

1944. g. 18. novembrī

IZDEVĒJS - LATVIJAS NACIONĀLO PARTIZĀNU ŠTABS

18. novembrī

Atkal pienācis 18. novembris — diena, kad pirms 26 gadiem tapa neatkarīgā Latvijas valsts. Bet šodien priecīgās jūtoņas un sarkanbaltsarkano karogu šalkoņas vietā mūsu zemi apņēmušas asaras, vaidi un nopūtas. Latviešu sejās iegulušās asas skumjas. Liela daļa lauku sētu izlaupītas, nodedzinātas, pilsētas sagrautas. Bolševiku neokupēta palikusi vairs tikai neliela Kurzemes sala ap Ventu, kur pulcējas latviskā partizāņu gara spārnoti cīnītāji un kur par spīti visām pasaules varām un apstākļiem no jauna ceļas augšā 1918. g. 18. novembra gars un doma. Pusmiljons latviešu izceļojis uz Vāciju, daļa uz Zviedriju. Ziņas no padomjarmiešu okupētiem apgabaliem vēsti, ka 35.000 „pieteikušies“ Doņecas baseina atjaunošanas darbos un kājām dodas uz savu jauno darba vietu. Tāda, lūk, ir mūsu dzīvā spēka bilance! Izmisums līdz ar novembra miglu gulstas pār Latviju.

Bet vai patiešām bezcerībai būtu vietā mūsu vidū? Nē un vēlreiz nē! Ne bezcerību, bet tēraudcietu ciņas garu prasa šīs dienas. Tas nav īsts latvietis un par tādu arī netaps, kas šodien gaužas tikai par pazudušu mantu, nodegušu māju vai kritušu tuvinieku. Katra īsta latvieša domām tagad jāsaistās ap savas tautas brīvības un zemes atkarošanu, ap savas nacionālās valsts atjaunošanu. Katram latviešu vīram, jaunietim un pat sievietei jāklūst par aktīvu cīnītāju. Pat tad, ja bolševiku armijām izdodas ietriekties arī Kurzēmē, mēs nedrīkstam pamest ciņas lauku un glēvi padoties. Vienmēr un visur mums jā saglabā nesalaužama ticība savai tautai, zemei un valstij.

Atcerēsimies šodien tos baskājainos vīrus no Latgales klāniem un Vidzemes ciemiem, kuri gadsimta ceturksni atpakaļ, neprasdami, kas viņiem par to tiks, aizgāja Latvijai brīvību pirkt. Atcerēsimies Kalpakiešu pašizliedzīgās ciņas un kapteiņa Zolta skrējieni pret nāvei. Visi viņi domāja vienu domu: Par Latviju cīnīties un uzvarēt, vai arī mirt kā varoņi mirst!

Vai mēs, kas esam šo lielo karotāju asins radi, drīkstam būt glēvāki? Nekad un nekur nē! Nezaudēsim tikai ticību. Pats pēdējais skeptiķis saprot un atzīst, ka bolševiku lielie uzbrukumi nav devuši gaidītos panākumus. Kurzemes telpā esošos latviešus šajā dienā lai stiprina Vidzemes, Zemgales un Latgales nacionālo partizāņu legendārie panākumi. Katrs bolševiku pasākums tur top traucēts, katra pēda mūsu zemes tiem prasa aizvien atkal no jauna asinis. Un tā tas turpināsies līdz mūsu galīgai uzvarai.

Latvieši un latvietes! Galavosimies ciņai! Neviena par brīvu mums neko nedos, būs tikai tas, ko paši sev izkarosim. Gan daži pārgudri ļaudis nebeidz melst, ka mēs esam pārāk nenožīmīgi skaitliskā ziņā, lai kautko izšķirīgu panāktu pret krievu lielpašiem, tankiem un dzīvā spēka masām. Taču neaizmirsīsim, ka skaitliskais un materiālais pārsvars vien vēl nav ciņas izšķirēji. Bieži, pat ļoti bieži, tas ir morālais pārspēks.

Šoreiz mūsu rīcībā ir tikai ne morālais pārspēks, bet arī tas apstāklis, ka krievu daudzās armijas jau stipri pagurušas. Telpas plašums, kādā izkliedētas padomjarmiešu ordas, tām par lielu. Staļina sarkanai imperijai neglābjami tuvojas sabrukuma stunda. Visi, kas kaut ko spēj darīt savas zemes un tautas labā, saslēdzieties nesalaužamā lokā. Tikai ciņa vedīs mūs atkal atpakaļ tur, kur mēs iegājām 1918. g. 18. novembrī.

Dievs, svētī Latviju!

Mēs varam iet caur visām mokām,
mēs varam ciest vēl briesmīgāk,
jo pacels Dievs uz savām rokām
mūs tad, kad mūsu diena nāks!

Leonīds Breiķšs

Šajā brīdī

Mūsu smago upu priekšā sabrūk pēdējā cerība likteņa labvēlībai — redzēt vēl reiz brīvu, neatkarīgu Latvijas valsti. Tautas lielāko daļu pārņem mazdūšība un panika. Tukši solījumi, sekla propaganda nosit tautas garastāvokli. Nav vairs ticības nekam, vismazāk oficiālai propagandai, nav uzticības latvietim pret latvieti. Katrs šodien domā tikai par sevi. Veltīgi ir neskaitāmie aicinājumi, veltīgi tie paliks turpmāk, ja izšķiroši nenāks kas tāds, kas atjaunos ticību t a m, kam mēs vairs neticam, bet kas tautas nedalītu ticību noteikti prasa.

Šodien vairāk ka jebkad ir prasība pēc skaidras un noteiktas valodas, pēc nepārprotamas atbildes sasāpējušam jautājumam:

kas mums jādara?

Latvieši! Pastāvēt dažādo aicinājumu pretešķībām, pirmā un svarīgākā izšķiršanās ir — bēgt vai palikt?

Tautas dzīvā spēka saglabāšanai nepieciešama sieviešu un bērnu evakuācija uz drošākām zemēm. Nav divu domu, ka ceļš uz Urāliem un Donbasu būs nesalīdzināmi smagāks par ceļu uz Eiropas kultūras zemēm. Tāpēc šodien mēs atbalstām sieviešu un bērnu evakuāciju. Mēs prasām, lai šo zemi atstāj visi glēvie un bailīgie vīri; visi tie, kas nevar un negrib cīnīties par savu tēvzemi, par savas tautas tiesībām pēc brīvas un neatkarīgas Latvijas valsts. Mazdūšīgie un nevarīgie tikai traucēs un jauks to darbu, ko visās Latvijas malās darīs vīri, kas arklu un izkapti mainījuši pret ieroci. Nekāda pasaules vara nedrīkst stāties mums ceļā, jo mūs pavada pats latviešu Dievs, un tikai mēs būsim tie, kas reiz savai tautai atdos ienaidnieka nolaupīto zemi un atjaunos sagrauto valsti.

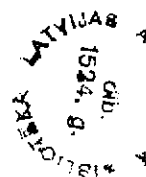
Leģionāri! Mēs prasām, lai jūs izpildiet vadības dotās pavēles un uz laiku atstājat savu zemi. Tas ir nepieciešami mūsu pašu labā. Jūsu turpmākais uzdevums būs no ārienes atvieglot cīņu, ko mēs vedīsim šeit. Mēs palīdzēsīm jums un jūs savukārt palīdzēsiet mums! Tuvākās dienās ieslēgsies cīņās latviešu 15. divīzija. Visā Vidzemē, visā Zemgalē un visā Latgalē cīnas mūsu partizāni, un tiem nav viegli. Viņi sauc un aicina palīgā, bet jūs mums nezināmu un nesaprotamu iemeslu dēļ atraujaties no saviem pienākumiem un bēgļojiet. Ar šādu rīcību jūs tikai sekmējiet mūsu ienaidnieka uzvaru. Zemnieki! Dariet visu, kas vien jūsu spēkos. Mums nepieciešams jūsu atbalsts. Drīz pienāks laiks, kad arī jums būs jāķeras pie ieročiem, tad mēs savukārt palīdzēsīm jums. Šodien jums jāgādā par to, lai tauta neciestu badu. Sagādājiet un noslēpjiet drošās vietās uzturu nākamo cīņu dienām. Pabalstiet katru latvieti, kas cīnas pret boļševiku noliešu bandām!

Mēs, latvieši, būsim vienīgie, kas par savu zemi cīnīsimies līdz pēdējam elpas vilcienam un arī uzvarēsīm. Mēs apzināties, ko šī cīņa prasa un prasīs. Gūtības un smagi pārbaudījumi ir vienīgais, ko varam jums solīt tuvākās dienās, nedēļās un mēnešos. Atklātība ir mūsu savstarpējo attiecību priekšnoteikums un tāda ka šodien tā būs arī turpmāk — visās runās un darbos, kas notiks starp mums!

LATVIEŠI! Tveriet ieročus cīņai par brīvu un neatkarīgu LATVIJU!

Partizāni! Esiet uzmanīgi sarunās! Ienaidnieks ir viltīgs un var iekļūt arī mūsu vidū!

ASTONPADSMITAIS NOVEMBRIS

Nr. 2

1944. g. 9. decembrī

IZDEVĒJS — LATVIJAS NACIONĀLO PARTIZĀNU ŠTABS

Latvijas nacionālie partizāni!

Mēs esam šeit un šeit paliksim vienmēr, jo mūsu uzdevums ir izcīnīt brīvu un neatkarīgu Latvijas valsti!

Toreiz un tagad

Nesen mēs atcerējāties divdesmitsesto reizi 1918. g. 18. novembri un visu to, ko devusi mums šī diena. Katrs latvietis un latviete apzinājās: skaļas svinības nav vietā, ja kāds no tuviniekiem grūti slims. Svētku jutoņa bija neapskaužama, bet ne bezcerīga.

Nav visā Latvijā patlaban vietas, kur noteicēji būtu tikai latvieši. Bet vai pirms divdesmit sešiem gadiem bija labāk? Jāatzīst, ka stāvoklis toreiz nebija gluži tik smags kā tagad. Toreiz mums bija ne tikai nepieredzēta varoņgarā spārnoti cīnītāji, kādu mums netrūkst arī patlaban, bet toreiz gandrīz neviens latviešu karotājs bez pavēles vai rīkojuma nepameta ciņas lauku, lai slēptos kautkur drošās zemēs, kaut gan toreiz mūsu zēni bija simtreiz sliktāk apbruņoti un apgādāti nekā šodien.

Ir taisnība, ka toreiz mums bija daudzas tālredzīgākas vadošas personas, bet vai šodien mums tādu vīru nav? Un atbilde var būt tikai viena: Ir! Viņu vārdi gan vēl nav atrodamī mūsu vēstures grāmatās, bet viņu dzelžainais ciņas spars un tikai istiem latviešiem piemītošais garīgais pārkums patlaban rauj pretim lepnām uzvarām nepiekāpīgu cīnītāju tūkstošus visās Latvijas malās, vienai — vai tie mūsu leģionāri, vai mēs, nacionālie partizāni. Viņus šobrīd pazīst tikai cīnītāji, bet drīz pazīs katrs latvietis, kas vien vēl spēj redzēt, dzirdēt un just.

Mūsu rindās šajā brīdī nav simtiem tūkstošu vīru, bet tas mūs neuztrauc. Mēs zinām, ka arī ārpus Latvijas zemes darbojas vīri, kam citu domu nav, kā tikai domas par Latviju un tāpēc — lai latviešu Dievs viņiem palīdz! Dariet jūs savu darbu, tāpat kā mēs darām savu

darbu: visu par brīvu un neatkarīgu Latvijas valsti.

Šodien ar lepnumu mēs varam atzīmēt: „Kaut arī aizvādītais 18. novembris bija visdrūmākais, kaut arī šajā dienā dažiem drošiem un pārliecinātiem latviešiem bija jāslēdz derības ar nāvi, tomēr sarkanbaltsarkanie karogi no Gaiziņa pārgalvīgi sasauca ar tādiem pat karogiem Saules kalnā un karogi no Dēļiņa un Zilā kalna ar karogiem Rīgas, Bauskas, Dobeles un citos Vidzemes, Zemgales un Latgales kalnos un pakalnos — sveicinādami un aicinādami vīrus un karogus Kurzemes pamalē!

Visi sarkanbaltsarkanie karogi 18. novembrī šalca: Latvija dzīvos un mirdama nemirs! Slēpņos zvērastā saslēdzas vīru rokas un sirdis: mēs esam un paliksim latvieši, kas pat pēdējā nestundā līdz kaulu smadzenēm pārliecināti, tāpat kā kalpakieši un Vidzemes un Latgales zaļie partizāni bija pirms divdesmit sešiem gadiem pārliecināti, ka mēs uzvarēsim un uzcelsim šajā semē savu brīvu un neatkarīgu Latvijas valsti.

Ienaidnieka asinis mēs nomazgāsim savas tautas kaunu un postu un no ienaidnieka kauļiem uzcelsim tiltu pār likteņa upi, kurās otrā krastā drīz redzamai jātop mūžīgās Latvijas rītausmai!

Bargs un nesaudzīgs ir šis laiks, bargs un nesaudzīgs ir mūsu vīru zvērasts, bet tas mums nešaubīgi liek ticēt, ka nākamais 18. novembris latviešu tautai atkal būs liksma svētku diena. Tāpēc, latvieši un latvietes, vienmēr un visur — vienību, uzticību un nesalaužamu varoņgaru!

Rīts nav tālu!

**Mēs gribam būt kungi mūsu dzimtajā zemē,
Mēs gribam šie paši sev likumus lemt.
Tā zeme ir mūsu, tās pilsētas mūsu,
Mēs negribam lūgt to, kas mūsu, bet ņemt.**

Vilis Plūdonis.

Kamdēļ mēs cīnāmies?

Kurzemē, pēdējā boļševiku neokupētās latviešu zemes stūrī, istu un pašaizliedzīgu patriotu vidū ieplūduši daži simti mūsu bailīgo un pārgudro tautiešu. Tie, kas maziskās bailēs no boļševikiem, aizmirsuši pat savu vārdu un tautību, nerunājot nemaz par pienākumu, šodien viens otru šausminādami ar jūras slimības un sūkšanas briesmām, lielā neziņā staigā gar kuģiem un laivām. Neuzkavēsimies pie viņiem.

Daudz vairāk mūs interesē tie, kas pārgudri smīnēdami klist apkārt pa visu Kurzemi un kūda: „Mūsu leģionāru un nacionālo partizānu cīņām Latvijā vairs nav nekādas nozīmes. Šo karu uzvarēs Sabiedrotie un tie ir garantējuši patstāvīgas valstis pie Baltijas jūras, tāpēc mūsu cīņa pret boļševikiem ir neprāts un apzināta tautas dzīvā spēka iznīcināšana. Kam vien iespējams, bet sevišķi latviešu vīriem un jaunekļiem, jāatstāj šī zeme, jo boļševiki drīz okupēs arī Kurzemi.

Kad pie zaļā galda atzīs Latvijas valsts nepieciešamību, lūk, tajā pašā dienā sāksies latviešu repatriācijas no Vācijas un Zviedrijas. Un tikai tad mums būs vajadzīgi vīri, kas nostiprinās un sargās neatkarīgo Latvijas valsti, bet šodien visi kā viens brauksim projām.“ —

Daudzi latvieši šādai iespējai arī notic, neapzinoties, ka tā ir tikai tukša iluzija. Kurzeme ir neliela mūsu zemes daļa. Vidzeme, Zemgale un Latgale, kur mēs esam sākuši cīņu uz dzīvību un nāvi, jau labu laiku boļševiku okupētas, un desmitiem tūkstošu latviešu, īpaši sievietes un bērni, palikuši te, kur šodien valda sarkanais ārpriāts. Un ja arī Kurzemi izdosies boļševikiem okupēt, tad varēs uzstādīt bilanci: cik aizbraukuši, cik palikuši. Un noteikti jau šobrīd varam apgalvot, ka vairāk, pat jūtami vairāk būs to, kas paliks savā zemē, nekā to, kas aizbrauks, neraugoties uz īsti valstiskiem un no īstu latviešu mutēm nākušiem aicinājumiem: sievietēm ar bērniem šo zemi atstāt.

Trīs mūsu dzimtenes novados jau darbojas čeka. Katru nakti te pazūd cilvēki. Cietumos atkal vairs nav vietu. Sievietes un mazi bērni kilometriem garās kolonas top dzīti uz Padomijas vergu nometnēm. Sarkanie vagoni atkal ripo uz Sibīrijas pusi, aizvezdami latviešu sirmgalvjus un zēnus, kam nebija iespējams boļševikiem izbēgt.

Bet latviešu sievietes un bērnus čekistu durkļi nespēj aizdzīt parāk tālu, tāpat nekur tālu neaizribo arī sarkanie vagoni un daudzi cietumi rītos slēpj savos mūros vairs tikai čekistu līkus. Latvijas nacionālie partizāni ir allaž istā vietā un laikā klāt, vai tas būtu Vidzemē, vai Zemgalē, vai Latgalē. Pilsētās, ciemos, pagastos tilts pēc tilta top uzspīdzināts, pazūd viens pēc otra sarkanie varas vīri: čekisti, miliči, gvardisti

un visi tie, kas grib pāri darīt kādam latvietim. Tautas dzīvā spēka pasargāšana un saglabāšana tām diēnām, kad Latvija atkal kļūs brīva, ir Latvijas nacionālo partizānu pirmais un tuvākais uzdevums.

Mums šogad, tāpat kā seniem fokiešiem priekšgadu simtiem bija dota tā vienreizīgā un retā iespēja — aizbēgt visai tautai no savas zemes. Nav šaubu, ka vienai daļai, īpaši sievietēm ar bērniem bija jātiek drošībā, bet vīriem jācīnās šeit līdz pēdējam. Tomēr daudzi to negribēja un vēl šodien negrib saprast. Viņi cer, ka pēc kara politiskam līdzsvaram būs nepieciešamas Baltijas valstis un kaut kādi mūsu draugi, kas nezināmu iemeslu dēļ par mums rūpējas, izvedīs latviešu repatriāciju un nodibinās neatkarīgu Latvijas valsti. Šie vīri pamet savu zemi kaunā un negodā un paši bēgdami glābjas svešumā.

Par velti jūs cerat, ka liktenis vēstures grāmatas vietā no plaukta paņems pasaku grāmatu! Pasaules politikāņi rēķinās tikai ar varu, lai cik liela vai maza tā arī nebūtu. Viņus neinteresē, vai Latviju pārvalda žīdi, vai čigāni — viņus interesē, kam šeit vara un noteikšana.

Latvietis šodien nešaubas, ka boļševisma sabrukuma stunda nav vairs tālu. Un tajā brīdī, kad sāksies Staļina ordu sabrukums, Latvijā varu pārņemt varēs tikai tie vīri, kas būs šeit ideju un ieroču brālībā vienoti. Tikai šie vīri varēs visos četros vējos izklaidēto tautu atkal aicināt un arī atgādāt atpakaļ. Latvijas daudzās kaujās rūditie leģionāri un nacionālie partizāni, kas spiegpūtenos, salā un lietū allaž stāv nomodā par katru pēdu savas zemes un par katru latvieti — **būs vienīgie, kuri noteiks, kas un kā šeit būs.**

Mēs apzināmies, ka neviens — ne vācietis, ne anglis, ne amerikānis, ne krievs, ne zviedris mums draudzības dēļ neko nedāvinās. Būs un paliks, ko paši saviem sviedriem un asinīm pirkšim. Tāpēc šodien — glēvie var bēgt un pārgudrie spriedelēt, tikai neaizmirstiet, ka neviena konference, neviena zaļā galda kompānija latviešu tautai nekad un nekur nevarēs uzspiest svešas programmas un neatkarīgas Latvijas valsts priekšgalā izvirzīt vīrus, kuru domas nebūs latviešu domas un kuru darbi nebūs latviešu darbi. Par to gādās leģionāri un mēs! Latvijas nacionālie partizāni sākuši savu lielo un pārdrošo cīņu, lai pasargātu savu tautu no iznīcības un lai reiz izcīnītu brīvu un neatkarīgu Latvijas valsti. Par to mēs cīnāmies un neviena pasaules vara mūs nenovirzīs no uzsāktā ceļa. Mūsu gods ir:

uzticību līdz nāvei brīvai un neatkarīgai Latvijas valstij!

LATVIEŠI! Tveriet ieročus cīņai par brīvu un neatkarīgu LATVIJU!

Partizāni!

Esiet uzmanīgi sarunās! Ienaīdznieks ir viltīgs un var iekļūt arī mūsu vidū!

Tautieši un tautietes!

„ASTONPADSMITO NOVEMBRI“ pēc izlasīšanas nenometiet, bet dodiet tālāk, jo arī jūsu kaimiņš vēlas ar to iepazīties!

Saulgriežu svētkos

Atkal reizi par gadskārtu kalendārs rāda Ziemsvētkus. Ir ziema, sniegs, sals un egles gandrīz tikpat zaļas kā katru gadu. Un tomēr šajās dienās neviens no mums nespēj sev lāga iestāstīt, ka patiešām pienākuši Ziemsvētki. Sirds tam netic, jo trūkst prieka un šiem svētkiem allaž piemitošā gaišuma.

Bārdaini vīri, pamoždamies no isas un nemierīgas snaudas, tūkstošiem Vidzemes, Zemgales un Latgales slēpņos šajā svērtībā gan uzsauc viens otram: „Priecīgus Ziemsvētkus!” bet maz tomēr tas līdz. Visus latviešu ļaudis un visulatviešu zemi lenc skumjas. Un pat simtām kaujas izcīnījuši mežinieki, kam vienmēr pa tvērienam stāv „kaulu zāģi”, šajā dienā velk no kabatām vismelnākās nestundās līdz nēsātas ģimešnes un domās mēro tālus ceļus pie saviem mīļiem. . . Visur tikai drupas, izmisums, posts un baiga neziņa. — Un tomēr — nekad atpakaļ bezcerībā un tumsā, bet gan allaž uz priekšu.

Pusnakts ir pārl. Gaisma uzvarējusi tumsu. Vīri bunkuros un slēpņos nokrata no saviem platajiem pleciem vakardienas smagumu. Vai tu viņus pazīsti, mana tauta? Vai tu to zini, ka šie meža vīri šodien ir vienīgie, kas lepni cieš visas savas tautas sāpes, deg visās savas tautas nākotnes ilgās un arī vienīgie, kas domā savas tautas lielo rīta domu, jo šaubas viņiem svešas, tās šaubas, kas māt tūkstošiem tautiešus dzimtenē un bēgļu gaitās. Tāpēc, ja arī visa pasaule tevī, apsmietā latviešu tauta, pievils, tad tomēr nacionālo partizānu vadītāji ieroči tevī nepievils nekad, tāpat kā viņi pašī.

Lūk, tāpēc šajos saulgriežu svētkos apzināsimies, ka vīri no visiem Latvijas mežiem, kurus kopā pulcinājusi Māte

Latvija, ir patiešām istie, vairāk kā septiņus gadu simtus, kas meklēti un aicināti — reizi par visām reizēm sadedzināt latviešu tautas nepārkāpamo tumsas blūki, kas negausīgi ilgi mīrcis asarās, vaidos, nopūtās un asinīs.

Partizānlem jāsadedzina šis blūkis, tāpat kā pirms daudziem gadu simtiem neskaitāmus blūkus Ziemsvētkos sadedzināja vīri no Viestura, Rūsiņa un Nameja kara draudzēm.

Pats latviešu Dievs, Laima un Māra vada savus cīnītājus šajā nestundā pret ritu, kur tie drīzi taps par lielu un spožu brīvības sauli Latvijas valstij!

Latviešu sveiciens mums, mežiniekiem, lai šajos Ziemsvētkos skan: Ar vairogu vai uz tā! Mūsu atbildi jums vēstīs mūsu ieroči!

Gaižiņkalna apkārtnē,
25. XII. 1944. g.

Mēs un mūsu ticība

Mūžīgās Latvijas balss jau krietnu laika sprīdi sauc un aicina vīrus cīņā. Daļa no viņiem leģionā, daļa nacionālos partizānos. Visur, kur mūsu zemi noziedzīgā iekārē mīda svešu salašņu naglotie zābaki, visur tur ieročus cīņai paceļ latviešu vīri: Kurzemē — leģionāri; Vidzemē, Zemgalē un Latgalē nacionālie partizāni.

Partizānu cīņa ir nesalīdzināmi grūtāka nekā mūsu pārējo karaspēka daļu cīņa, tāpēc arī visas partizānu vienības komplektētas tikai no izlases cīnītājiem. Ka izlase bijusi patiešām nemaldīga, to pierāda tas, ka fronte Kurzemes pievārtē jau trīs mēnešus stāv uz vietas, Bolševiku

daudzo armiju komandieri Baltijas telpā nepārtraukti lūdz palīdzību Staļinam latviešu nacionālo partizānu likvidēšanai, jo „nacionālie bandīti” bolševiku aizmuguri terorizē tadā veidā, ka visi sarkano kaujas plāni paliek nerealizēti.

Acī pret aci un zobu pret zobu! — lūk, tā mēs cīnāmies. Nekad mēs neesam pazinoši kompromisus un nekad arī nepazīsim, jo mēs savu darbu neesam sākuši lētas popularitātes, vai citu tamlīdzīgu iegānu vadīt. Mēs visi esam pārliecības cilvēki un tādi mēs paliksim vienmēr. Kā trākus suņus mēs vajājam un vajāsim katru, kas vien kautkāda veidā noziedzas pret latviešu zemi un tautu, vienalga kādu tautību šie ļaudis arī nepārstāv.

Teiciens „viens cīņas laukā nav cīnītājs” uz mums neattiecas. Visiem ka vienam mums jātop par kadra ļaudīm. Tas, ko priekš pāris gadu desmitiem veica Veckalniņa zaļie partizāni, kpt. Helmaņa pārgalvīgie izlūki un citi daudz pieminēti un apbrīnoti cīnītāji, šodien drīkst būt tikai mūsu jaudas minimums.

Neviens mums nevar neko pavēlēt, izņemot mūsu Dievu un mūsu latvisko

(Turpinājums 2. lappusē)

Mēs negribam vergot ne austrumiem,
mēs negribam kalpot ne rietumiem, —
ir Jāni, ir Mikeli turām mēs svešus,
tie kungi, bez kuriem mēs iztiksim bešus.

J. Rānis

Mēs un mūsu ticība

(Turpinājums no 1. lappuses)

sirdsapziņu, tāpēc ja kautkur ārpus šīs zemes šobrīd sāk organizēt „Latvijas valdības” no mums nepieņemamiem cilvēkiem, tad mēs atļaujamies mazliet pasmaidīt. Ne Londonā, ne Berlīnē, ne Stokholmā, ne Romā, nemaz jau nerunājot par Maskavu, nevar šodien vairs, nerēķinoties ar mums, atjaunot Latvijas valsti. Kamēr pēdējais mūsu vīrs nebūs kritis, tikmēr Latvijas likteni veidos mums pieņemamas personas un latviešu tauta savu valsti arī otrreiz neproklamēs nekur citur, kā tikai šeit — zemē ap Daugavu, Aivieksti, Gauju, Ventu un Lielupi.

Mēs esam šeit un šeit mēs paliksim allaž, tāpēc mēs paši arī lemsim savas zemes un tautas nākotni!

Šajā brīdī

Latvijas nacionālo partizānu galvenais štabs brīdina visus tos latviešus, kuŗi kautkāda veidā sekmē Latvijas boļševizāciju. Drīz sitīs stunda, kad tēvzeme prasīs norēķinus katram latvietim un latvietei! — Neaizmirstiet to!

Tas pats, kas bija 1919. g., kas bija 1940. g. atkārtojas arī 1944. g.! Viss ir gluži tāpat, kā bija abos iepriekšējos gados, tikai kāre pēc latviešu asinīm trīskāršojusies. Latvijas nacionālie partizāni redz un zina visu. Neko viņi neaizmirst!

Uz drīzu redzēšanos, biedri Brantkaln, biedri Kalnbērziņ un biedri Sustin! Mūsu atbilde ir un paliks vienmēr: Nāvi boļševistiskiem Latvijas okupantiem!

Ceļā uz savu valsti

Neatkarīgas Latvijas valsts pirmsākumi aizsniedzas ļoti tālā senātnē, aizsniedzas līdz mums nezināmiem senču ķēniņiem, kuŗi rietumos veda niknus karus ar dažādu tautu sirotāju bandām, bet austrumos pulcināja kopā daudzu novadu ļaudis, lai tur, kriviču vilņā aizturēšanai, uzceltu

varenos Austrumlatgales pilskalnus.

Mūsu pirmais neatkarības posms turpinājās līdz 12. g. s., kad pār latviešu tautu sāka tumst dzīļa, smaga un bezcerīga verdzības nakts. Un kapēc? — Atbildes ir daudz un dažādas, bet pieņemsim par pareizo to, ko pēdējā gadu desmitā izvirzījuši mūsu vēsturnieki! Šī atziņa liecina, ka mēs savu patstāvību esam zaudējuši tikai tāpēc, ka svešniekiem izdevies saskaldīt latviešu tautas vienību un uzspiest svešas mācības, kas samulsināja latviešu prātus un samazināja garīgo pretestību līdz pēdējam minimumam.

Turpmākos septiņos gadu simtos mūsu zemi parstaigāja daudzas svešas varas, kam allaž līdzī nāca kara troksnis un šausmas. Latviešu tauta un zeme panesa visu. Brīvības ilgas bija paslēptas dziļi tautiešu sirdīs un tikai Bebru un Kauguru dumpjos tās uzšāvās līdz pašam debesīm.

Tad nāca Valdemārs, Auseklis, Kronvalds, Pumpurs. Tauta sāka mosties. Latvietis viensētnieks, gadu simteņiem rūdīts, iemācījies ticēt tikai saviem spēkiem, pieradis viens pats pārvarēt visas grūtības, vienmēr no jauna pacelties no desmitām reižu karos izpostītās mājas drupām — nu negausīgi sāka ilgoties savas valsts. Un tad aiz daudziem ceļu krustiem latviešu tauta pārkāpa 1918. g. sliekšni. Pienāca 18. nov., kad proklamējām savu neatkarīgu valsti. Tajā pašā laikā samezglojās simtām pretešībām. Netrūka neticīgo, nogaidītāju un arī jaucēju. Bet, paldies Dievam netrūka arī tādu, kam bija griba, drosmē, apņēmība un pārliecība ķerties pie savas valsts organizēšanas un celšanas darba.

Ko darīja mūsu karavīrs un valstsvīrs, tas šodien vairs nav jāatkārto. Nevienš no viņiem nedomāja ne par augstiem amatiem, ne par materiāliem labumiem, ne par nākamo paudžu atzinību un slavu, jo valsts doma toreiz bija apņēmusi visu mūsu tautu un visu mūsu zemi. Kā izvērtās vēlāk, to atceras katrs no mums. Un tieši tajā brīdī, kad ārēji šķita, pienācis latviešu tautas varenības laiks, mūsu zemītē iebruka boļševiku ordas. Mēs atkal zaudējām savu patstāvību. Ar garīgu un fizisku terroru mūs piespieda pakļauties Padomju Savienībai. Tad nāca vācu armija, kas mūsu zemi atbrīvoja no sarkanā jūga. Bet arī vāciešiem, galvenokārt gan tikai Baltijas vāciešiem, neinteresēja neatkarīga Latvijas valsts, tāpēc mēs tapām par Austrumzemes sastāvdaļu. Un tagad 3/4 Latvijas atkal ir boļševiku rokās.

Un tomēr jau šajā brīdī notikumi lielajā ārpolitikā diktē Latvijas valsts nepieciešamību. Šis diktāts mums jāizmanto. Latvietim reizi par visām reizēm jātop par kungu un vienīgo noteicēju savā zemē. Vienību, uzticību un nesalaužamu cīņas garu — to Latvija šodien prasa no katra latvieša. Mēs negribam būt ne Padomju Latvija, ne arī kādas citas tautas beztiesiska vasaļvalsts, bet mēs gribam celt paši savu latvisku latviešu Latviju. — Tas mūsu cīņas mērķis.

Nacionālie partizāni! Latvieši un latvietes!

Novēlam sekmēm un panākumiem bagātu 1945. g.! Visu par brīvu un neatkarīgu Latvijas valsti!

N.P. G. štabs.